

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

SSO Anna Judejko

SSO Małgorzata Susmaga (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Patrycja Rataj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Hildebrandt

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. sprawy

K. K.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 25 września 2015r. sygn. akt. III K 285/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. A. A. kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem kosztów obrony udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia od oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Małgorzata Susmaga Sławomir Olejnik Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 września 2015 roku w sprawie III K 285/14 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (k. 961 – 962v).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o karze wniosła obrońca oskarżonego (k. 964 – 965).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do apelacji skarżącej należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Odnosząc się do apelacji skarżącej stwierdzić trzeba, że jej wywody okazały się całkowicie niesłuszne i nie zasługiwały na aprobatę nawet w znikomym zakresie. Dla porządku wskazać należy, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności jest ze wszech miar karą sprawiedliwą i słuszną. Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Rejonowy zastosował także prawidłowo wobec oskarżonego w pierwszej kolejności reguły wynikające z przepisu art. 54 § 1 k.k., z uwagi na to, iż podsądny jest sprawcą młodocianym, które nakazują w pierwszej kolejności sprawcę wychowywać. Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, nie oznacza to jednak, iż młodocianym należy pobłażać wymierzając tylko symboliczne kary.

Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art. 278 § 1 k.k. uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn karalny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”. Dostrzeżono, że oskarżony popełniał przestępstwa z chęci pomocy finansowej matce. Jednak wbrew stanowisku skarżącej nie może być to poczytywane na jego korzyść, albowiem skoro oskarżony już obecnie, będąc w młodym wieku, wykształca w sobie taką postawę, zgodnie z którą usprawiedliwieniem dla łamania prawa i popełniania przestępstw może być chęć pomocy najbliższemu, to jest to wysoce niebezpieczne dla społeczeństwa. Oskarżony bowiem wzrastając w takim poczuciu będzie zawsze dążył do łatwego zysku popełniając kolejne przestępstwa przeciwko mieniu. Postawę taką u oskarżonego należy stanowczo napiętnować i ukrócić, aby uświadomić mu, iż popełniania przestępstw nie usprawiedliwia nawet trudna sytuacja finansowa rodziny.

Z kolei stwierdzenie skarżącej, iż na korzyść oskarżonego należy poczytywać, iż nie używał przemocy przy popełnieniu przestępstw jest wręcz kuriozalne i budzi zdziwienie Sądu odwoławczego. obrońca oskarżonego winna bowiem sobie zdawać sprawę z tego, iż jeśliby oskarżony używał przemocy przy dokonywaniu zarzucanych mu czynów to nie stanąłby pod zarzutami dokonywania kradzieży, lecz rozbojów, które są o wiele bardziej szkodliwe społecznie.

Słusznie, uwadze Sąd Rejonowego, nie uszło także i to, iż oskarżony był już uprzednio dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Stosowane uprzednio wobec oskarżonego kary wolnościowe oraz probacja nie przyniosły żadnych pożądanych skutków, albowiem konsekwentnie powracał on do popełniania kolejnych przestępstw, czego dobitnym dowodem jest niniejsze postępowanie. Z tego względu, w żadnym razie, nie można było się zgodzić ze stanowiskiem skarżącej, iż wystarczającym okresem próby wobec oskarżonego byłyby 3 lata, w miejsce wskazanych przez Sąd meriti 5 lat. Oskarżony bowiem wobec swojej wcześniejszej lekkomyślnej postawy wobec panującego porządku prawnego musi być obecnie poddawany przez możliwie najdłuższy czas kontroli ze strony kuratora sądowego. Zastosowanie tego środka przez Sąd Rejonowy jest w pełni zasadne, albowiem tylko on pozwoli realnie mieć kontrolę nad oskarżonym w czasie stosowanej kolejno raz probacji i należy go wychowywać, tak aby więcej nie powrócił na drogę przestępstwa. Sąd odwoławczy w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji, iż jedynie okres 5 lat próby pozwoli na osiągnięcie tych celów wobec oskarżonego. Zastosowanie krótszego okresu próby mogłoby bowiem być odebrane przez oskarżonego jako pobłażanie jego zachowaniu i skłonić go w dalszym ciągu do nierespektowania prawa. Oskarżony musi sobie bowiem w końcu uświadomić, iż droga popełniania przestępstw nie popłaca i niechybnie doprowadzi go, w razie kolejnego wyroku, do pobytu w zakładzie karnym.

Konkludując, apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego pozbawiona była faktycznie skutecznej merytorycznej argumentacji. Była ona czysto polemicznym stanowiskiem skarżącej, z którym nie sposób było w jakiegokolwiek części się zgodzić.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając oskarżonego K. K. od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem jego sytuacja materialna i osobista nie pozwalają na ich uiszczenie, w szczególności przy uwzględnieniu nieposiadania przez oskarżonego majątku.

Małgorzata Susmaga Sławomir Olejnik Anna Judejko